

i ret høj Grd ukorrekt, og endnu mere havde den højtærede Statsminister at beklage sig over: det var ikke noget meget langt Interview, men der var to slemme Brølere, idet 17 000 var blevet til 30 000, og Erklæringen fra Danmark om at ville være neutral var blevet til, at vi vilde søge anerkendt Neutralitet à la Svejts eller Belgien. Se, hvis man ikke vil følge den bedre Vej ikke at lade sig interview om disse uhyre vanskelige Spørgsmaal, saa skal man i alt Fald sikre sig, at Interviewet bliver ganske korrekt, ved at følge den europæiske, traditionelle Fremgangsmaade, jeg nævner her. Det er, som sagt, virkelig et godt Raad.

Den højtærede Forsvarsminister — ellers skal jeg ikke komme tilbage til disse kedsommelige Ting med disse Interviews, men den højtærede Forsvarsminister fremkom jo med en Bemærkning, som havde virkelig politisk Interesse. Det var den Bemærkning, at han vilde udsætte Afrustningsforslagets Forelæggelse, indtil Locarno-Overenskomsterne var ratificeret, og det, sagde han, vilde ske inden en bestemt kort Frist. Jeg ved ikke, hvorfra den højtærede Minister har det, for der staar ikke nævnt nogen Frist for Ratifikationerne. Der staar nævnt en Frist for Underskrivningen, men jeg kan ikke tænke mig, at han har forvekslet Underskrivningen med Ratifikationen. Der staar en Frist for Underskrivningen, den 1. December, men derimod staar der ingen Frist for Ratifikationen. Nu mente den højtærede Minister, at det hele vilde kun dreje sig om meget kort Tid, men da den højtærede Minister nu har lovet at vente, til disse Overenskomster bliver ratificeret, er det en ret ubestemmelig Tid, det drejer sig om. Jeg skal ikke rekapitulere, hvad man kender fra Bladene, de Vanskeligheder, Ratifikationerne kan føre med sig, men at der i alt Fald vil gaa en rum Tid efter den 1. December, inden disse Overenskomster bliver ratificeret, er jo sikkert. Men den højtærede Minister gik videre og mente, at dette var en særlig Indrømmelse til de Partier, som ikke vilde gaa med til Afrustningsforslaget, og disse Partier havde erklæret, at Stillingen var blevet forandret efter Locarno-Overenskomsterne. Nu skal jeg være den sidste til at benægte Locarno-Overenskomsternes overordentlige Betydning. Deres Hovedbetydning ligger jo i, at for første Gang er Tyskland indtraadt som virkelig frit Led i en europæisk Underhandling, for første Gang er Versailles-traktatens Grænsebestemmelser paa et vist Omraade afløst af en

Grænseoverenskomst, som Tyskland anerkender. Det er uhyre betydningsfulde Ting, ikke mindst, fordi det er Locarno-Overenskomsternes Forudsætning, at Tyskland derefter skal indtræde i Folkenes Forbund. Det er saare betydningsfuldt, og jeg betragter det saa fuldt som nogen som et væsentligt Fremskridt i Arbejdet for den europæiske Fred. Men det, de ærede Medlemmer, som den højtærede Minister særlig sigtede til — og jeg har her særlig at holde mig til et æret Medlem af mit eget Parti, som han nævnte, det ærede Medlem Hr. Moltesen —, det, han med Rette hængede paa som det afgørende, var jo dette, at det banede Vej for i en overskuelig Tid at faa den Nedrustningskonference i Gang, som vil være det, der faar den afgørende Betydning. Traktater er gode, men Handlinger er bedre, og en Nedrustningskonference, der virkelig paa effektiv Maade nedsetter Rustningsstandarden i Europa, vil være det bedste Bevis, den bedste Garanti for, at det virkelig er Alvor. Det var denne Nedrustningskonference, som det ærede Medlem Hr. Moltesen særlig pegede paa, og det er ogsaa der, Tyngdepunktet ligger. Og da nu den højtærede Minister er gaaet med til at udsætte sit Nedrustningsforslags Forelæggelse indtil Ratifikationerne er sket, saa tænker jeg ogsaa, han vil gaa det næste Skridt — den højtærede Minister synes jo at være i høj Grad forhandlingsvillig paa disse Punkter — fuldstændig at havne i det Standpunkt, som altid har været Venstres, at naar vi kan nedruste i Samklang med de øvrige europæiske Stater, der staar omtrent paa samme Standpunkt som vi med Hensyn til militær Styrke, finansiel Styrke og Folkemængde, skal vi hellere end gerne gøre det. Men hvorvidt noget saadant kan lade sig gøre, vil jo vise sig i den Nedrustningskonference, som forhaabentligt bliver en Følge af Locarno-Traktaten. Og naar Ministeren har gjort dette lille Skridt til — han har jo gjort flere, han er gaaet, hvordan var det, fra 8 000 til 13 000 Mand, tror jeg det var, jeg springer saa over Interviewets 30 000 Mand, som jo var en Fejltagelse, og saa er han gaaet til at udsætte Forelæggelsen af sit Forslag, til Ratifikationen af Locarno-Traktaten har fundet Sted — hvis han nu vil gøre det sidste Skridt med, kan vi til den Tid meget godt tale sammen om Tingene.

Jeg skal til Slut gøre nogle Bemærkninger, som særlig knytter sig til den højtærede Statsministers Tale, men hvorved jeg ogsaa kommer til at berøre visse Udtalelser fra andre ærede Ministre. Først skal jeg nævne dette om Embedsmændene.